Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 86 THURSDAY, MAY 7 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 -ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 7-го ТРАВНЯ 1998 р. Ч. 86 РІК CV

В Осередку УПЦ в ЗСА відзначать Патріярха Мстислава

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — Як повідомляють з канцелярії Архиєпископа Антонія, в Осередку Української Православної Церкви ЗСА відзначать в дні 17-го травня 100-річчя з дня народження і 5-річчя з дня смерти першого Патріярха Київського і всієї України Мстислава.

У програмі відзначення заплановано о год. 9-ій ранку зустріч владик і Архиєрейську Службу Божу, 11:30 — Панахиду в крипті під церквою-пам'ятником, 12 год. посвячення гранітного каменя з пропам'ятною плитою, 12:30 концерт присвячений пам'яті Патріярха Мстислава. Участь у концерті беруть: камерний хор „Кантабіле", керівник Ребека Скотт і хор церкви-пам'ятника св. Андрія Первозванного під проводом Тараса Павловського. Після концерту о год. 1:15 по полудні пропам'ятний бенкет в Домі Української Культури.

Створено Український комітет Міжнародної комерційної палати

Київ (УНІАР). — Тут у вівторок, 5-го травня, відбулися установчі збори Українського національного комітету Міжнародної комерційної палати. Комітет створено у формі асоціяції. Його засновниками стали: Український Союз Підприємців і Промисловців, Торгово-Промислова Палата України, Спілка Юристів України, Союз Хеміків України, Київський державний авіяційний завод "Авіянт", Українська Академія Зовнішньої Торгівлі, юридична фірма "Юріс", Українська ліга підприємців агропромислового комплексу.

Президентом комітету обрано Анатолія Кінаха (президента УСПП). За прийнятим статутом, керівництво організації обирається на два роки. По закінченні терміну президентом комітету автоматично стає віцепрезидент. Учасники установчих зборів ще не визначилися з кандидатурою на пост віцепрезидента. За словами Анатолія Кінаха, ним може стати представник Торгово-Промислової Палати України.

На сьогодні Міжнародна комерційна палата (МКП) об'єднує маже 9,000 фірм, різногалузевих економічних організацій з 130 країн світу.

Метою діяльности Українського комітету є сприяння розвиткові національної економіки, її інтеграції у світову господарську систему, створення сприятливих умов для підприємницької діяльности тощо. Серед основних завдань, які перед собою поставив комітет: представлення його членів у світовому співтоваристві під егідою МКП, сприяння становленню ринкової економіки через вільну конкуренцію між товаровиробниками, відродження традицій меценатства тощо.

Італійські ґанґстери не встидаються діставати велфер

Рим. — Антимафійна комісія, яка працює в італійському уряді на постійній базі, оприлюднила у журналі „Мондо" свіжий звіт, який свідчить, що мафія в цій країні — не просто назва однієї з організованих структур злочинного світу, але постійна загроза і вже невіддільна частина політичного та суспільного спектру життя.

Отже, цей звіт розкриває дотепер невідомий аспект діяльности місцевих ґанґстерів. Виявилося, що вони займаються не тільки ракетирством, контрабандою наркотиків, не тільки викрадають людей задля викупу і контролюють проституцію. Вони ще й не встидаються незаконно діставати від держави велфер та інші соціяльні допомоги, в тому числі передбачені програмами для безробітних.

Наприклад, дуже багатий і дуже здоровий керівник одного з мафійних кланів, 39-річний Віто Віталє, якого поліція розшукувала чотири роки, діставав державну грошову допомогу як нібито робітник, котрий став інвалідом на сільсько-господарській фармі.А Франческо Мессіна Денаро, бос клану Трапані, якого поліції ніяк не вдається заарештувати, вже 10 літ одержує старечу пенсію, яка становить 670 дол. на місяць. Таких випадків у звіті налічується декілька десятків.

„Це типова ментальність злочинців. У їхніх

(Закінчення на стор. 3)

У Ватикані вбито командира папської сторожі

Рим. — У понеділок увечері, 4-го травня, у Ватикані відкрито незбагненно потрясаюче вбивство кількагодинного командира Папської швайцарської сторожі, його дружини та ще іншого члена цієї ж сторожі.

Джоакін Наварро-Валльс, речник Ватикану, підтвердив по півночі, що вбито 43-річного полковника Альоїса Естерманна, котрого Папа кілька годин перед тим вибрав на командира цієї, давніми традиціями пов'язаної з Ватиканом, швайцарської військової частини. У ватиканському помешканні командира в бараках сторожі найдено також тіло його дружини Ґледис Меза Ромеро та віцекапраля Седріка Торная. Він також заявив репортерам , що „прелімінарні інформації дозволяють припускати про хвилину божевілля у віцекапраля", та підкреслив, що полковник Естерманн, його дружина та 23-річний капраль С. Торнай були вбиті вогнепальною зброєю, а службовий револьвер знайдено під тілом мертвого капраля.

Італійська телевізія повідомила, що тіла найдено коротко після 9-ої год. вечора, коли сусід повідомив про голосні звуки в помешканні командира. Маючи власну поліцію, Ватикан негайно віддав слідство цієї справи в руки Жіяна Люіджі Марроне, судді Ватикану, котрий відмовився від будь-яких коментарів репортерам засобів масової інформації.

ЗСА надали допомогу родинам загиблих шахтарів

Донецьке (УНІАР). — У зв'язку з катастрофою на шахті ім. Скочинського, яка сталася 4-го квітня цього року, високопоставлений представник Американського агентства міжнародного розвитку (USAID) з Вашінгтону Джордж Інгрем офіційно запропонував Донецькій обласній адміністрації чималу гуманітарну допомогу у від Уряду ЗСА та підприємницьких кіл Америки для родин шахтарів, що постраждали в наслідок вибуху. Про це повідомила Реґіональна місія Аґенції ЗСА, яка займається питаннями міжнародного розвитку в Україні, Білорусі та Молдові.

У відповідь на запит про гуманітарну допомогу у зв'язку з надзвичайною ситуацією з боку Уряду України амбасадор ЗСА в Україні Стівен Пайфер сказав, що вибух на шахті спричинив надзвичайну ситуацію, тому ЗСА надали 25,000 дол. з урядового фонду підтримки жертвам катастроф. Гроші з цього фонду використовуються для закупу медикаментів.

Приватні американські корпорації Брістол Маєрс Сквіб Ґлексо Велком і ЗМ, які працюють в Україні у виробництві медичних препаратів, зробили спільний внесок у вигляді медикаментів на загальну суму 12,500 дол. Крім того, медичні препарати та устаткування на загальну суму понад 200.000 дол. надано через фінансовану Ю-Ес-Аейд (USAID) програму гуманітарної допомоги. Цю допомогу, звільнену внаслідок закриття американських військових баз у ЗСА і за їх межами, надано Департаментом оборони ЗСА. Доставу гуманітарної допомоги на Донбас забезпечив Державний департамент ЗСА.

Шахтарі далі гинуть

Київ. — У понеділок, 4-го травня, внаслідок підземних завалів на двох шахтах загинуло два гірники, що збільшило загальне число жертв серед українських шахтарів у цьому році до 150, повідомили засоби масової інформації. Представник Міністерства Надзвичайних Ситуацій сказала, що останні два випадки сталися на шахтах ім. Леніна та ім. Стаханова.

Як відомо, минулого місяця в Донецькому на шахті ім. Скачинського загинуло 63 гірники від вибуху метану. Це була найбільша катастрофа в незалежній Україні.

Тим часом страйк, розпочатий 4-го травня, охопив понад 80,000 гірників, які протестують проти затримки платень і вимагають, щоб Уряд надавав перевагу їхньому вугіллю, а не дешевшому з Росії. Як уже інформовано, загальний борг гірникам становить, за словами лідера Незалежної Профспілки Гірників Михайла Волинця, біля 2.24 блн. гривень.

Готуються до весняного призову в українську армію

Київ (УНІАР). — Тут у Генеральному штабі Збройних Сил України підготовано ряд директив та розпоряджень міністра оборони України й начальника Генерального штабу ЗС України щодо весняного призову 1998 року.

Про це повідомив на черговій пресовій конференції в Міністерстві Оборони України заступник начальника управління та комплектування Головного організаційно-мобілізаційного управління полковник Олександер Заскока. За його словами, весняний призов 1998 року здійснюється згідно з указом Президента України з 10-го березня 1998 року за номером 184/98 та наказом міністра оборони України з 13-го березня 1998 року за номером 90.

О. Заскока також повідомив, що Генеральний штаб тимчасово виведе з резерву призовників, які мали судимість, призовників із 5-им ступенем обмеження за станом здоров'я, а також певну частину призовників, які не мають середньої освіти.

Для відправи призовників у війська, яка розпочнеться 25-го червня, з державного бюджету виділено 4 млн. гривень. Крім того, зазначив О. Заскока, Генеральний штаб Збройних Сил України підготував і подав на розгляд у ВР України проєкт змін та доповнень до закону про загальний військовий обов'язок і військову службу, де передбачається зменшення терміну служби для офіцерів, зменшення верхньої межі вікового рівня для призову з 28 років до 25 та інші зміни.

Взагалі, як уже згадувано, стан моралі в українському війську, питання української мови — це проблеми, які турбують командування, а конкретних плянів для їх розв'язку нема.

З'їзд європейських банкірів буде скромнішим, ніж два роки тому

Київ (УНІАР). — Сьомий щорічний з'їзд Европейського банку реконструкції і розвитку, який відбудеться від 8-го до 12-го травня в Києві — це збори акціонерів банку і нічого більше, сказав голова ЕБРР від України, Молдови, Румунії та Болгарії Юрій Полонєєв.

Через обмежену кількість місць в готелях та в „Українському Домі", де проводитиметься форум, очікується всього 3,000 гостей, що вдвічі менше, ніж у 1996 році в Софії.

За словами голови Національної агенції України з питань розвитку та европейської інтеграції Романа Шпека, всі бюджетні витрати на проведення з'їзду покриються за рахунок внесків гостей (по 400 дол. від особи), а також учасників виставки „Україна — погляд у XXI століття", яка супроводжуватиме працю форуму.

Виставку кращих зразків української промислової та сільсько-господарської продукції, яка має продемонструвати інвестиційні можливості України, відкриє прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко 9-го травня в культурному центрі „Український Дім".

Р. Шпек сказав на пресконференції, що під час з'їзду Україна має довести ефективність та відповідність сучасним стандартам Хмельницької та Рівенської АЕС, що потребують добудівлі енергоблоків.

Намагаються зліквідувати фаворизування меншин

Сієттл, Ваш. — Вашінгтонський стейт, який досі був відомим зі своєї дощевої погоди та політичної незалежности, прямує до кульмінаційної точки початку нової боротьби в країні за усунення дії сприяння меншинам („аффирматів акшен").

Спонукані успіхами подібних намагань в Каліфорнії, підсилені позастейтовими фондами крайніх консерватистів, опоненти дії сприяння меншинам успішно домоглися умістити це питання у програму цьогорічних листопадових виборів у своєму стейті, що може закінчитися частинною або цілковитою ліквідацією дії сприяння меншинам у стейті Вашінгтон. Подібно як пропозиція 209 у Каліфорнії, схвалена виборцями стейту в 1996 році, вашінґтонський закон заборонить надавати „перевагу", базуючись критеріями раси чи статі в наданні стейтових контрактів, приниманні до праці та вступах до стейтових коледжів і університетів.

Прихильники і опоненти „Ініціятиви 200" погоджуються, що висліди цих змагань у листопаді матимуть розголос далеко поза кордони вашінґтонського стейту, де меншини складають тільки 14 відсотків загального населення стейту, а найбільшою групою з них є американці азійського походження, з яких велика частина не може користати з багатьох програм дії сприяння меншинам.

Багато уважає, що висліди голосування у вашінґтонському стейті дуже спопуляризують намагання зліквідувати дію сприяння меншинам також в інших стейтах країни. Одначе у стейтах, де меншинні угрупування є відсотково значними, це може викликати небажану боротьбу, а з тим і непередбачені наслідки в загальному політичному балянсі країни.

МИНУЛОЇ СУБОТИ, 2-ГО ТРАВНЯ, в Москві серед білого дня російські „скіни" сильно побили американського морського піхотинця африканського походження. Цей напад є одним із багатьох, які тепер досить часто трапляються у Москві супроти осіб африканського та азійського походження. У Росії тепер дуже збільшились брутальні расистські виступи проти згаданих осіб, до тієї міри, що американська амбасада вже двічі остерігала громадян ЗСА, зокрема африканського і азійського походження, що вони можуть бути наражені на неспровоковані напади цими вуличними розбишаками з поголеними головами. Такі самі попередження зробили також інші амбасади.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

Ю.ЩЕРБАКОВІ ДОРУЧЕНО ПІДПИСАТИ УГОДУ З МІЖНАРОДНИМ БРР

КИЇВ. — Президент України підписав розпорядження, яким уповноважив амбасадора України в ЗСА Юрія Щербака підписати угоду про кредит для структурної перебудови українського фінансового сектора між Україною і Міжнародним банком реконтрукції та розвитку. Л. Кучма також вніс на розгляд Верховної Ради України проєкт закону про ратифікацію угоди щодо ґрентів технічної допомоги між Україною і Міжнародним банком реконструкції та розвитку.

ГРУПА ПІДГОТОВИ ПРАЦІ ВР ОТРИМАЛА ПАКЕТ ЗАКОНОПРОЄКТІВ

КИЇВ. — Підгрупа з питань формування порядку денного першої сесії Верховної Ради розглянула доопрацьований проєкт постанови про порядокденний, в якому визначено дев'ять тематичних напрямів, що потребують негайного розгляду. Підгрупа з питань обрання керівників, формування парляментарних фракцій та комітетів підготувала пакет документів свого профілю, які 5-го травня винесла на засідання Підготовчої групи.

ВИЯВЛЕНО ФІКТИВНІ ПІДПРИЄМСТВА

КИЇВ. — "Податкова міліція України протягом першого кварталу цього року виявила 1,500 фіктивних підприємницьких структур", — повідомив заступник голови Державної податкової адміністрації України Олексій Шитр. У зв'язку з цим податкова адміністрація наполягатиме на перереєстрації всіх підприємницьких структур та на внесенні відповідних поправок до закону пропідприємницьку діяльність. У першому кварталі 1998 року Державна податкова адміністрація України зареєструвала 860,000 осіб, що займаються підприємницькою діяльністю.

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИЙ СЕМІНАР З МОРСЬКОГО ПРАВА

СЕВАСТОПІЛЬ. — Тут 4-го травня розпочав працю спільний українсько-американський семінар "Морське право, право проведення морських операцій". Семінар проводиться згідно з пляном співпраці міністрів оборони двох країн протягом року. З боку України в семінарі беруть участь офіцери штабів, частин, кораблів, підводних човнів, курсанти випускного курсу Севастопільського Вищого Військового Морського Інституту. З американського боку — представники Інституту юридичної освіти департаменту оборони ЗСА в Нюпорті, Р.Ай.

РОЛЯ БАНКІВ У ПЕРЕБУДОВІ ЕКОНОМІКИ

КИЇВ. — Ролю і місце банкової системи у структурній перебудові економіки обговорено під час конференції за "круглим столом" 4-го травня в Кабінеті Міністрів України. У конференції взяли участь керівники провідних банків України і прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко. Учасники "круглого стола" розглянули вплив основних чинників у грошовій і кредитній політиці Національного Банку України на діяльність банкового сектора в питаннях підтримки ними структурних змін, передбачених програмою Уряду. Обговорено також інші проблеми фінансово-кредитної системи країни.

ПРИВАТИЗАЦІЮ ЗАПОРІЗЬКОГО АВТОЗАВОДУ ЗУПИНЕНО

КИЇВ. — Фонд Державного Майна України своїм наказом зупинив до 1-го січня1999 року приватизацію об'єднаного акціонерного товариства "АвтоЗАЗ". Як повідомили у пресслужбі Фонду Державного Майна, по закінченні цього терміну буде затверджено уточнений плян розміщення акцій підприємства. Однією з головних причин зупинення приватизації є визначення дійсної ринкової вартости підприємства, яка складеться в результаті діяльности створеного спільного підприємства "АвтоЗАЗ-Даеву".

КРИМСЬКІ ДЕПУТАТИ-КОМУНІСТИ ВОЮЮТЬ ЗА ПРИМІЩЕННЯ

СИМФЕРОПІЛЬ. — Семеро депутатів фракції "Комуністи і народовладдя"Верховної Ради Автономної Республіки Крим 4-го травня запломбували кабінети голови кримського парляменту попереднього скликання Анатолія Гриценка, трьох його заступників і голів постійних комісій.

ПЕРШОЧЕРГОВІ ЗАВДАННЯ

КИЇВ. — Кабінет Міністрів України запропонував парляментові для розгляду 45 законодавчих актів у якості першочергових завдань. Документи спрямовано на удосконалення податкової політики, залучення інвестицій, прискорення структурних реформ, вирішення соціяльних питаньтощо. Міністерство Фінансів, Міністерство Економіки, Міністерство Промислової Політики та інші міністерства і управління підготують кінцевий варіянт законопроєктів для подання їх ще у травні на розгляд парляменту.

ЛІВІ ВИМАГАТИМУТЬ РЕЗИҐНАЦІЇ УРЯДУ

КИЇВ. — Парляметарна фракція Соціялістичної і Селянської партій України проголосила, що наполягатиме на резиґнації Кабінету Міністрів у разі, якщоУряд не ґарантуватиме виконання закону про мінімальну зарплатню та пенсії. Однак це питання, на думку лідера Соціялістичної Партії Олександра Мороза, не може бути вирішеним до відкриття сесії, оскільки прем'єр-міністра Валерія Пустовойтенка обрано до Верховної Ради і він може заявити про перехід на постійну працю в парляменті. А це, згідно з Конституцією, приведе до резиґнації Кабінету Міністрів.

У СВІТІ

МЕДЕЛИН ОЛБРАЙТ, СЕКРЕТАР Державного департаменту, в понеділок, 4-го травня, відбула окремі зустрічі та розмови в справі відновлення переговорів замирення на Близькому Сході з головою Пелестинської самоуправи Ясіром Арафатом і прем'єр-міністром Беньяміном Нетанягу. Після кількагодинної розмови з ізраїльським премЬєр-міністром їй не вдалося здобути його згоди на американську пропозицію відтягнути свої війська з 13 відсотків території західнього берега ріки Йордан впродовж 12-ох тижнів, паралельно до конкретних заходів зі сторони палестинців проти тероризму. Беручи це до уваги, вона вирішила продовжити ще на один день своє перебування в Лондоні та ще раз зустрітися з обидвома державними мужами. Виглядає, що її заходи не були даремними, бо у вівторок прем'єр-міністер Ізраїля сказав, що ведуться приготування на другий тиждень перенести дальші розмови про замирення на Близькому Сході до Вашінґтону.В загальному, однак, є малі вигляди на проґрес, бо прем'єр Нетанягу зволікає з виконанням домовлень в Осльо.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 4-ГО ТРАВНЯ, у Сакраменто в Каліфорнії , федеральний суддя покарав Теодора Качинского, знаного як „Юнабомбер", чотирма консекутивними термінами доживоття плюс 30 роками, без будь-якої можливости на звільнення. Ніхто не був здивований цим засудом, бо підсудний ще 22-го січня погодився на угоду з прокуратурою, що в заміну за визнання вини, не будуть домагатися для нього смертної кари. Т. Качинскі признався до 13-ох поштою післаних до різних осіб вибухових бомб і трьох убивств. Засуджуючи Т. Качинского, суддя Федерального окружного суду Ґарленд Буррелл, мол., сказав: „Підсудний вчинив невимовні та жахливі злочини, за котрі він зовсім не виказує жодного каяття". Т. Качинскі не перепросив нікого за своє 17-річне терористичне свавілля жертвою котрого стало три особи, а 22 інші були пораненими. Після засуду молодший брат Дейвид Качинскі, котрий першим підозрів у згаданих злочинах свого брата, від всієї родини перепросив рідних усіх, що потерпіли з рук його брата.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Спроба об'єднати всі патріотичні сили

Один веселий і спостережливий письменник висловив жарт, в якому знаходимо чимало життєвої правди: мовляв, народи, як і окремі люди, вважають найдорожчим те, чого ще не мають. Наприклад, американці, діти розбишак і авантюристів — культуру, розбещені горілкою росіяни — духовість, прагматичні німці — романтизм, холодні шведи — секс. А українці? Ну звісно — об'єднання патріотичних сил!

Перед недавніми виборами про об'єднання, б'ючи себе в груди, говорили буквально всі діячі національно-демократичних, центристських, правоцентристських і правих сил, але далі гарних закликів не пішло. І дістали те, що заслужили: майже дві третини нового складу Верховної Ради становлять депутати лівої орієнтації, яка, як відомо, небезпечна не так через свою лівизну, як через рабське схиляння перед Москвою і намагання затягнути незалежну Україну у російсько-білоруський союз. Можна себе втішати, що ліві не матимуть в парляменті такої більшости, яка дозволила б їм приймати атиукраїнські рішення, однак це слаба втіха, бо якщо українство й надалі залишиться роз'єднаним, то вороги української незалежности доведуть економіку молодої держави, а з тим і політичну ситуацію, до такої межі, що наступні вибори закінчаться для державницьких кіл ще гіршими результатами.

Цьому найважливішому, доленосному завданню українського суспільства нещодавно присвячено так званий „круглий стіл" у Києві, заініційований редакцією газети „Вечірній Київ". Ще перед цією нарадою депутатів, політиків, позапартійних діячів, журналістів і письменників головний редактор згаданої газети Віталій Карпенко і директор Інституту Українознавства проф. Петро Кононенко висунули ідею створення єдиної, загальнонаціональної Української Партії.

Редакція відразу дістала масу листів, у яких читачі палко підтримують цю ідею, вважають її визрілою і рятівною. „Майже ввесь час Україна розколота на соціяльному, політичному, міжреґіональному, міжетнічному, міжконфесійному ґрунті. У всіх цих безглуздих бійках не було абсолютно правих або всуціль винних з будь-якого боку барикад. Була лише кров. Але й сьогодні нам нелегко усвідомити ці помилки і трагедії минулого і, взаємно покаявшись, стати на шлях примирення заради відродження українського народу, української держави А без такого усвідомлення і примирення неможливо створити партію нового типу",— пише інвалід Другої світової війни Петро Хромушин. На думку читача Павла Свинченка, „щоб створити таку партію, потрібно, мабуть, скликати велике зібрання лідерів партій, бльоків і об'єднань національно-демократичного спрямування. З-поміж них вибрати єдиного, дійсно авторитетного політика, людину з державницьким мисленням, патріота своєї землі".

А ось опінія відомого політика Юрія Бадзя: „Ворожі пляни шовіністів далекоглядні. Вони хочуть розколоти Україну, залишивши її лише в межах території Галичини. Це означатиме кінець нашої держави. На жаль, склалося так, що антиукраїнські сили кількісно і якісно сильніші. Тому нам потрібно згуртуватися".

Потрібно, але це ж ми — ми, українці, для яких об'єднання є, на жаль, все ще тільки світлим ідеалом, а не практичною справою. Під час засідання „круглого стола" голова КУН Слава Стецько висловилася як проти згуртування партій в одне об'єднання, так і проти створення єдиної Української Партії. А голова УРП Богдан Ярошинський, не спромігшись подолати в собі відчай і зневіру у зв'язку з особистою поразкою у виборах, скептично остеріг, що спроби політичного об'єднання закінчаться тим, що на місці трьох партій, які перед парляментарними виборами входили у бльок „Національний Фронт", виникне шість нових партій. Левко Лук'яненко, теж розчарований у результатах березневих виборів, запропонував об'єднатися навколо бльоку „Вперед, Україно", і ця пропозиція також викликала багато нарікань і заперечень.

Учасник „круглого стола", секретар Спілки Письменників України Юрій Мушкетик оприлюднив аж три варіянти: створити загальноукраїнську громадську організацію на зразок Шевченкового Братства; об'єднатися довкола Руху, або заснувати всенародну українську партію, залучивши до її складу всі демократичні дрібнопартійні утворення. Ці пропозиції також не мали підтримки, особливо щодо Руху, якому немало політиків ставлять у провину його „коляборацію з владою", що й, мовляв, запевнило Рухові успіх у виборах.

Мирослав Семчишин

„ЩОСЬ НЕДОБРОГО ДІЄТЬСЯ В ДАНСЬКОМУ КОРОЛІВСТВІ"

В архитворі світової літератури, яким є Шекспірів „Гамлет", подибуємо фразу, вжиту у нашому заголовку, яка констатує очевидний факт, тобто стверджує правду, якої не треба доводити. У нашому випадку йдеться про „українську правду". Правду про жалюгідний стан, у якому опинилась Україна у своїй майже семилітній державності. У цій державі, що переходить через різні трансформації економічно-соціяльні, державно-політичні й інші, і ніяк не може отрястися з кайданів економічної кризи та вийти зі занепаду, що може загрожувати основам державного існування.

Що є основою зла?

Але не сама економічна криза з усіма її симптомами й драматичними наслідками творить основу зла, великої біди, яку переживає Україна. В парі з великою бідою, яка охопила широкі верстви населення України (між іншим, 15 мільйонів пенсіонерів), падає престиж Уряду, Верховної Ради, а з цим і Президента Кучми як лідера держави, що опинилась у великій скруті.

Усі ці негаразди, біди та небезпеки, які загрожують нормальному функціонуванню держави та спричинюють загальне збіднення, застій культурних процесів, масове безробіття та передчасну смертність населення (пересічна тривалість життя становить 65-67 років), — все це, разом узяте, приводить до висновку, що справді щось недоброго діється в українському „королівстві". Гостро, без будь-яких замовчувань говорили про це сотні промовців на виборчих зборах, широко і докладно пише про це наша преса в Україні і в діяспорі. Сумною дійсністю в Україні цікавляться теж за кордоном, і в поважних газетах та журналах нерідко читаємо про це.

Для прикладу зацитуємо декілька фрагментів зі статті, що появилася в день парляментарних виборів, на сторінках престижевого тижневика „Економіст", з 28-го березня. Уже самий заголовок статті („Справді жахлива небезпека") може викликати тривогу. Коли, читаємо там, чотири роки тому Леонід Кучма став Президентом України, майбутнє української держави виглядало надійно. Він пообіцяв провести радикальні економічні реформи, подбав про велику фінансову допомогу міжнародних фінансових потуг, в тому числі і ЗСА, а сьогодні проявляє нерішучість, зокрема супроти комуністичних реваншистів у Верховній Раді, та „пливе з загальною течією", шкідливою для інтересів держави. У клясифікації держав з перехідною економічною структурою Україна опинилась на останньому місці, нижче від двох найбідніших держав в Европі — Албанії та Болгарії.

Вигляди на економічну поправу в Україні у цьому році доволі слабкі, а дехто каже, що може бути й гірше, якщо Президент не подбає про ефективність економічних реформ і не стимулюватиме приватизації. У цій загрозливій економічній ситуації України престиж Президента, Уряду та Верховної Ради значно впав. Проведене напередодні виборів опитування громадської опінії виявило, що тільки 12 відс. має до Президента Кучми повне довір'я, а 45 відс. не довіряє йому. Такі ж самі низькі оцінки дістали члени Уряду: всього 6 відс. довіряє Урядові, а 53 відс. не довіряє. За довір'я до Верховної Ради висловилось теж усього 5 відс. Найбільшим довір'ям серед опитуваних користується Церква — 46 відс., 39 відс. не мають щодо цього певної думки, а решта не вірить і Церкві. І ще одна цікава подробиця: 79 відс. опитуваних заявило, що їм краще жилось при совєтській владі. А на запитання, чого сподіваються за рік, 12 відс. відповіло, що буде краще, 37 відс. — що буде гірше, а 28 заявило, що не буде змін.

В цілому тон статті про сучасну Україну в „Економісті" неприхильний. Можливо, що з цією інтерпетацією економіки України не всі експерти погодяться. Але ж є в латинській мові вислів: „Проти фактів немає арґументів".

З доволі критичною оцінкою становища, в якому опинилась сучасна Україна, ми зустрілись під час передвиборчої кампанії. На різних зборах можна було почути справді багато критики, нарікань, а то й відвертого обурення на адресу керівних органів влади. А що вже й говорити про пресу, як трибуну публічної опінії. Прикладом цього може бути зібрання Київської організації Конґресу Української Інтеліґенції (заснований 1995), на якому головним промовцем був головний редактор „Вечірнього Києва" Віталій Карпенко. У своєму виступі він, між іншим, сказав, що економіка розвалюється, всенародні багатства розкрадаються, корупцією і хабарництвом пронизана вся виконавча влада, конституційність державної мови України на практиці не здійснюється. Проти України ведеться цілеспрямована інформаційна аґресія. При цьому всьому влада бездіє. А на закінчення свого виступу перед інтеліґенцією Києва А. Карпенко зробив недвозначний висновок: неукраїнську владу треба замінити українською, бо Україні загрожує те, що її перетворять у ще одну російську державу.

Як довго ще?

Читаючи оці рядки, ставимо собі запитання: невже аж так погано в сьогоднішній Україні, що доводиться її патріотам в такій мірі занепокоюватися? Як довго Україна тонутиме у багатобільйонових боргах, не виплачуватиме заробітних платень? „На початку квітня, читаємо у „Свободі", зовнішній борг України перевищив десять більйонів долярів, а внутрішній 9.1 блн.".

Про ці більйони України відкрито заговорив депутат Верховної Ради Григорій Омельченко, голова Комісії боротьби з корупцією і злочинністю. Урядовий „Голос України" цитує фраґменти офіційного звіту Г. Омельченка, де, між іншим, читаємо: „Сума незаконно конвертованої валюти і незаконно вивезеної за кордон та покладена на рахунок в іноземних банках оцінюється на 20 більйонів дол.". Хто конкретно краде? Хто конкретно сприяє цьому? „Справа впирається в глуху стіну". Г. Омельченко зібрав чимало документів, що стосуються цієї злочинної справи і які показують „страхітливу картину тотального пограбування України". Тут наводяться протизаконні діла, починаючи від першого Президента, а кінчаючи на першому прем'єрі.

Типовим прикладом того, хто розкрадає Україну, може стати сумнозвісна афера асистента Президента з економічних питань О. Волкова. Він так „помагав" Президентові, що зумів набути в Бельгії маєток за 30 млн. дол. і створив кілька прибуткових фірм за кордоном, а крім того, став власником двох квартир на півдні Франції, літака на Багамських островах і т. п. Крім комісії Омельченка, злодійством Волкова займається теж Служба Безпеки України.

Історія з Волковим — маленький фраґмент у великому пограбуванні України, що його практикує вище чиновництво. У матеріялах Г. Омельченка називається людей, запідозрених у справах злочинів, які, обласкані Президентом, висунені на найвищі пости в державній адміністрації. На початку 1997 року на державні пости було призначено 200 осіб з Дніпропетровщини, в тім числі 50 на найвищі місця. Виходить, що Президент у підборі співробітників керується не кваліфікаціями осіб, а льояльністю до себе.

Нововідрожена держава формально існує і функціонує. А за її кулісами діються сумні, якщо не страхітливі речі, шашелі підгризають молодий організм держави. „Щось недоброго діється в українському королівстві".

„Шлях порятунку нації і української держави лежить через її самочищення, через правду" (В. Карпенко). Іншого шляху нема.

Зиновій Дуда

Однодоляровий Фонд

Ще одні вибори та нова невдача. Перед Україною нові важкі чотири роки боротьби національно-патріотичних сил з проросійським елементом, економічний застій та тяготіння до азійських просторів.

Щораз більша тенденція українських талантів шукати кращого життя поза межами України. Насувається питання, хто тому винен?

Сталося чудо, а властиво — два чуда. У серпні 1991 року Верховна Рада зважилася на проголошення незалежности України, а в грудні цього ж року український нарід 92-ма відсотками затвердив у референдумі свою незалежність. Божа ласка дала нашому народові великі можливості зажити вільним і гідним життям у своїй хаті, але це вимагало від нас робити діло.

Можливо, що в українському організмі переважають гени протидії і постійно поборюють гени співпраці та братньої любови. Ми всі мусимо взяти на себе вину — і ті, що живуть в Україні, і ті за її межами. Можна навести кілька прикладів.

Релігійне відродження в Україні принесло більше зла, чим добра. Це зло буде дальше тривати до часу, коли не змінять назви Української Православної Церкви Московського Патріярхату на Російську Православну Церкву. Церква є потужним чинником в політичному житті народу і накази з Москви діють на шкоду України.

Невміння, радше неохота, українського Уряду поборювати корупцію, злодійство, хабарництво та привілей членів урядових установ захоронювати себе „недоторканістю" продовжує нелад та спричинює зубожіння народу. Такого нема в ніяких державах цивілізованого світу. Грабіжнича податкова система, боротьба поміж Президентом, парляментом та Урядом, велике число політичних партій та ще більше число „наполеонів" допомогло комуністам здобути перевагу у виборах. Добре сказав Шевченко: „Схаменіться! Будьте люди, бо лихо вам буде!" Так було давно, є тепер, а як буде завтра?

Українці, що живуть поза межами України, несуть також частину вини. Подібний брак співпраці та координації стоїть на перешкоді в допомозі Україні та не має позитивного впливу на український нарід, що довгими роками був психічно нищений большевицько-московським терором. Доволі велика національна сила, роз'єднана на Заході, не зуміла з'єднатися та піти одним фронтом в Україну, відновити національну гідність і повести народ окремою дорогою від Москви.

СКУ, на початку незалежности України, причинився до створення Світової Координаційної Ради, замість допомогти в зорганізуванні об'єднання громадських патріотичних організацій в Україні та наладнання співпраці і подбати про відповідну кадрову та фінансову допомогу. На Заході почалися гарячкові збірки, поставали нові організації та групи і їздили в Україну, розділюючи зібрану допомогу, деморалізуючи проводи та поодиноких людей, змагаючися за признання та похвали.

Ми стоїмо напередодні Конґресу СКУ. Чи зможемо вибрати молодий та енерґійний провід? Ради СКУ заохочували українську спільноту Заходу до об'єднаної праці та скоординованої допомоги Україні. Світова Рада Суспільної Служби СКУ зорганізувала ще в серпні 1991 року Суспільну Службу України, як координуючу доброчинну організацію з широким діяпазоном діяльности та закликала всі організації до співпраці. (ССУ працює з дітьми, молоддю, родинами, допомагає старшим). Рада дала можливість поодиноким організаціям та групам споріднюватися з осередками Суспільної Служби України для піддержки і співпраці.

Знаючи нашу неохоту до співпраці, Рада заклала Однодоляровий Місячний Фонд. Ця мала місячна пожертва може дати велику підтримку Україні і допомогти в уздоровленні несвідомого та частинно зрусифікованого населення України. Однак є конечним, щоб усі приєдналися до цієї постійної збіркової акції „Доляр для України". До Управ ССУ входять представники місцевих організацій і при успішній праці тих осередків можна мати надію на об'єднання патріотичних сил та на кращі висліди наступних виборів. Нам всім треба об'єднатися, щоб запевнити незалежність та кращу долю Україні.

Оксана Максимишин,
с. Голгочі

МАРІЯ

III

Але, з Божої ласки, бурі не було, бо Марія невдовзі відчула під серцем трепет нового життя і ніби аж засіяла всім єством від цього внутрішнього пориху. Враз стала уважнішою до себе і до чоловіка, старалася забути те, що не давало спокою ні вдень, ні вночі. На роботу й з роботи йшла глухими вуличками, щоб не зустрічатися з тим, за ким серце болить, і не ятрити душевну рану. Боролася, глушила свої почуття, як тільки могла, заради спокою в сім'ї. А тут ще й батько написав, що збирається у туристичну подорож, яка пройде трьома днями і в їхньому обласному центрі, щоб побачити своїх любих і дорогих серцю Марій. І з душі наче б зсунувся тяжкий камінь, що давив смутком груди й сковував думки. Й знову Марія чарівно усміхалась, засвітилась радістю, як весна первоцвітом.

А коли синочок своїм ангельським усміхом ощасливлював батьків, стукнулася в її серце пташкою бентежно-хвилюючого щему телеграма від батька: „Приїжджаю — зустрічайте". Як листок на вітрі тремтів в руках Марії голубий клаптик паперу, очі наповнювались сльозами втіхи, переплетеною з гіркотою страждань, крізь які вона йшла до цієї довгожданої зустрічі. І вже вона нікого не бачить перед собою, не чує, як чоловік щось запитує в неї, бо з грудей виривається гучне ридання, яке стрясає нею, як море кораблем у штормову погоду, і заливає душу повінню розтривожених почуттів, які пощипують болем серце і разом з тим очищають його від темного смутку, від туги.

На пероні було гамірно й душно. Але Марія не шукала місця з свіжим подувалом вітру, а разом з матір'ю й вітчимом (чоловік залишився з синочком в готелі), з млосним завмиранням серця зустрічала кожен поїзд. А думки, як пташки в клітці, билися в голові: „Тату мій рідний! Чи впізнаєш ти свою доню, яку бачив тільки на фотографії? Чи відчуєш крізь гарячі обійми й поцілунки її палку любов до тебе? Я розкажу тобі, татусю, про своє життя і про коханого, якого навіть на самоті стараюся не згадувати, щоб не кохати ще більше. Розкажу тобі, рідний, про свою сирітську долю, яка вела мене тернистим шляхом до сьогоднішнього дня...". Сльози душили її від тих думок і від хвилювання.

Але тамувала їх в собі, щоб ще більше не розтривожити неньку, яка затуманеним поглядом дивилася кудись вдаль й мовчала. І коли оголосили, нарешті, що поїзд, на який вони чекали, прибув на плятформу, Марія стрепенулась, наче від різкого поштовху, і, завмерши на мить, кинулась до вагонів.

Оглянулась, чи не йде за нею мати, і побачила, як вона підвелась, щоб іти, та раптом затремтіла всім тілом й, гірко плачучи, знову опустилась на лавку. Вітчим теж змахував хусткою з обличчя чи то краплини поту, а чи, може, сльози. Вона зупинилась в нерішучості. „Повернутись до матері, допомогти, пригорнути і розрадити", — майнуло в голові. Та блискавкою сяйнула думка й про те, що десь там, серед натовпу вже напевно розшукує її батько, спалила всі інші помисли.

Марія бігла вздовж вервечки вагонів, бо від хвилювання, яке наче струмом електричним пройшло крізь серця, забула число вагона, який був вказаний у телеграмі. І сльози рікою лилися з очей. І раптом оксамитово-ніжне, як сонячний промінчик, „Маріє!", торкнулося її душі. Обернулася на бентежно-хвилюючий голос і... О, Боже! Дай мені сили стояти на ногах, які враз обм'якли і земля під ними захиталася, а погляд прикипів до високого, посивілого мужчини, який наближався до неї. Та сили танули, як сніг на сонці, і вона, здавалося їй, крикнула на весь світ, а насправді прошепотіла: „Тату"... Й непритомно повисла на дужих й теплих батькових руках.

До пам'яті її повернули палкі поцілунки і гарячі сльози, що з батькових очей скапували на її обличчя. Здавалося, все навкруги зупинилося і замовкло, тільки трепетно-щемливий стукіт їхніх сердець лунав над світом щасливим зойком, а очі промовляли тужливо-світлою любов'ю і туманились сльозами невимовної радости.

Три дні Марія майже не розлучалася з батьком, жила, наче у якійсь давній казці. А мати через вітчимові дорікання змушена була зразу, після годинної розмови з батьком наодинці, їхати в гірких сльозах додому. Спершу батько з донею спілкувалися через перекладача, який дивувався їхній схожості і крадькома прикладав хусточку до очей, коли вони виливали одне перед одним тугу і біль своїх, змучених розлукою, сердець. А потім вже тільки вдвох бродили вони містом, яке, як ніколи, чарувало Марію кожною спорудою, кожним деревцем і квіточкою, бо щастя хлюпотіло в душі і усміхом цвіло на обличчі. Більше промовляли почуття, ніж уста. Але й без слів вони розуміли одне одного і раділи, що доля нарешті змилосердилась над ними і подарувала цю зустріч. Та десь в глибині їхніх душ вже зріло почуття неминучої розлуки і тихо підкрадалося до свідомости. І хоч вони старалися не думати про день завтрішній й бадьорились, як могли, та часу не спинити.

Стояли вони на високому мості, об який билися хвилі озера, і чайки жалібно скиглили над їхніми прихиленими одна до одної головами, а пронизані лезом болю серця мліли від смутних думок і криком кричали — знову розлука. Батько тремтячим голосом просив не плакати, бо він все для того зробить, щоб вона з чоловіком, онучком, якого від дуже полюбив, приїхали до нього, бо після цієї зустрічі він уже не витримає довгої розлуки з ними. А Марія, цілуючи батькові руки, шепотіла, схлипуючи: „Татусю, рідний, я не хочу, щоб ми знову тужили в розлуці. Не хочу! Не хочу! О, доле наша нещаслива. Чому ти не зглянешся над нами? Чому не витреш сліз наших? Чому ти стала для нас не матір'ю, а мачухою?"

А час збігав хвилинами, які переростали у години, й наче сніг на весняний цвіт, падав холодом й глибоким жалем у їхні серця. І вже поїзд у даль застукотів, несучи в своїх ошатних вагонах радість зустрічей і біль розлуки. А Марія стояла й стояла, дивлячись за обрій, за яким зник поїзд з її надією і смутком й усім тілом здригалась від ридань, аж поки чоловік, обнявши її ніжно за плечі, не повів, підтримуючи, як хвору, у готель.

Якби не чоловікова ласка та синочкові милі лепатання, то хто знає, чи розтопився б лід журби в її душі. Думками вона дуже часто линула до батька, який в кожному листі писав, що живе тільки надією на їхній приїзд. Невидимі нитки любови міцнішали і все більше обмотували їхні серця й стягували докупи. Збігав час, як вода рікою. Підростав синочок, радуючи батьків та вперше мовленим словечком, то першими самостійними кроками по землі. Чоловік працював і дбав про свою сім'ю.

Здавалося, все в житті йде на краще, і до зустрічі з батьком залишалося все менше часу. Та інколи вночі Марія прокидалася і довго не могла заснути, бо тривожили її спогади юности, проведеної в обіймах того, хто зараз далеко від неї. Хотілося їй виплакатися на його широких грудях й попросити пробачення за ту гордливу

(Закінчення на стор. 3)

ПРОГРАМА
24-го З'ЇЗДУ ТОВАРИСТВА СЕНЬЙОРІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
14-18-го червня 1998 р.

НЕДІЛЯ, 14-го червня	
3:00-5:00 по пол.	Реєстрація в гостинниці.
6:00	Вечеря в їдальні.
8:00	Зустріч „Запізнаймося". Гостинниця — гутірки-танки...
ПОНЕДІЛОК, 15-го червня	
9:00 рано	Св. Літургія з Панахидою в українській католицькій церкві Пресвятої Трійці.
10:00	Відкриття З'їзду — Президент Анна Чопек. Американський і Український Славені. Вибір Президії З'їзду (голови, заступника і двох секретарів). Вибір комісій: Верифікаційної, Номінаційної і Пожертв.
12:30	Полуденок.
3:30-5:30	Читання протоколу 23-го З'їзду і його прийняття. Звіти членів Управи.
6:00	Вечеря.
8:00	Бінго в залі „Веселка".
ВІВТОРОК, 16-го червня	
10:00 рано	Звіт Контрольної Комісії. Дискусія над звітом. Звіт Верифікаційної і Номінаційної Комісій. Вибір нової Управи і Контрольної Комісії.
12:30	Полуденок.
2:00	Ліцитація дарунків сеньйорів (Веселка).
6:00	Вечеря.
8:00	Танок [Сквер денс] (Веселка).
9:00	Українські пісні.
СЕРЕДА, 17-го червня	*ВІЛЬНИЙ ДЕНЬ*
12:30	Полуденок.
6:00	Вечеря.
8:00	Відео, гутірка, брідж (вестибюл).
ЧЕТВЕР, 18-го червня	
10:00-12:00 пол.	Доповіді: „Актуальні події в Україні". Д-р Роман Барановський і Роман Процик. Схвалення датків на народні цілі. Внески і пляни.
12:30	Полуденок.
2:00	Зустріч з предсідником УНС. Закриття З'їзду — Молитва.
6:00	Коктейл (Веселка).
7:00	Бенкет, доповідь і вечірка.

ЩАСЛИВОЇ ДОРОГИ ТА ДО ЗУСТРІЧІ у 1999 РОЦІ!

Загальні збори Монтреальської Округи УНС

Цього року Річні загальні збори Монтреальської Округи УНСоюзу відбулися в суботу, 4-го квітня, в приміщенні бюра місцевого Відділу Конґресу Українців Канади. Як і минулими роками, з п'ятьох Відділів Округи участь у зборах узяли тільки чотири, бо її п'ятий Відділ, оттавський, належить до неї лише формально і не бере жодної участи в її діяльності.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Монтреалі (зліва, сидять): Віра Баніт, Текля Мороз і Адольф Гладилович; стоять — Євген Дячишин, Тарас Турченюк, Сергій Джула, Олена Мандрик, Ольга Кучарська, Олександра Дольницька, Клявдія Пиворчук і Олександер Кіцак.

Відкриваючи збори, голова Окружного Комітету, радна УНСоюзу й одночасно секретарка 465-го Відділу в місті Ляшін, у якому вона живе, Текля Мороз, привітала присутніх і особливо одного з них — Сергія Джулу, молодого нового секретаря 473-го Відділу, який тепер очолює попередня секретарка Відділу Віра Баніт. Після спільної молитви „Отче наш" збори хвилиною мовчання вшанували пам'ять членів УНСоюзу в Монтреальській Окрузі, які від часу її останніх Річних загальних зборів відійшли у вічність.

Головою зборів вибрано Т. Мороз. Ярослава Бачинська, яку вибрано протокольно секретаркою зборів, прочитала протокол з попередніх зборів, що відбулися 22-го березня минулого року.

Зі звітів Управи присутні довідалися, між іншим, що минулого року УНСоюз дістав у Монтреальській Окрузі 20 нових членів, з яких вісьмох придбала секретарка 273-го Відділу В. Баніт, сімох — секретарка 434-го Пластового Відділу Олександра Дольницька і п'ятьох — секретарка ляшінського Відділу Т. Мороз. Звітуючи про це на зборах, Т. Мороз заявила, що цього року треба докласти всіх зусиль, щоб для УНСоюзу придбати більше, ніж у минулому році, число нових членів. В звітах голови і інших членів Управи була мова про те, що багато наших людей не вступають до УНСоюзу, бо не розуміють, яку велику користь це дало б їм, їхнім дітям і внукам та українській справі тут і в Україні. Наші секретарі відділів стараються, як можуть, зорганізувати нових членів, пропонуючи великий вибір вигідних для кожного грамот, але переконати когось, щоб набув таку грамоту, часто нелегко. Мають секретарі відділів багато клопотів з тими членами УНСоюзу, які не платять своєчасно своїх вкладок. Дехто незадоволений з підвищення передплати за „Свободу", хоч цей щоденник багато дешевший від чужомовних щоденників, що їх купують або передплачують наші люди, і публікує багато цікавих цінних для нас інформацій про українське життя, чого даремно шукати в чужих газетах. Але загал передплатників „Свободи" в Монтреальській Окрузі любить цю газету і є випадки, що член УНСоюзу, маючи повністю заплачене в ньому забезпечення, залишається в ньому для того, щоб далі бути її передплатником.

Т. Мороз у своєму звіті згадала про те, що як радна і голова Окружного Комітету репрезентувала УНСоюз у Монтреалі на святочному бенкеті Спілки Української Молоді Канади з нагоди 50-літнього ювілею цієї організації, брала участь у посвяченні нового будинку УНСоюзу в Парсиппані, Н. Дж., і в нарадах Головного Уряду на Союзівці і тримала постійний зв'язок з секретарями Монтреальської Округи. Вона поінформувала учасників зборів про продаж старого й набуття нового будинку УНСоюзу і про заплянавану злуку братських організацій — Українського Народного Союзу, Українського Братського Союзу і Української Народної Помочі.

Збори не мали жодного клопоту з вибором нової Управи й Контрольної комісії, бо всі члени уступаючого проводу згодилися залишитися на своїх постах до наступних Річних загальних зборів.

В склад переобраного проводу входять: Текля Мороз — голова, Євген Дячишин — заступник голови, Ярослава Бачинська — секретарка, Богдана Дубас — касир, Олександра Дольницька — організаційний референт і делеґатка до КУК, Ольга Кучарська — друга делеґатка до КУК, Олександер Кіцак — вільний член, Адольф Гладилович — референт преси і голова Контрольної комісії, Ярослава Кобилецький і Олена Мандрик — члени Контрольної комісії.

Закриваючи збори, які, як звичайно, відбулися в приємній товариській атмосфері, Т. Мороз попросила всіх перейти до сусідньої кімнати на перекуску, що її вона старанно приготовила з допомогою своїх молодших співробітників Є. Дячишина й О. Кіцака.

Адольф Гладилович

Італійські...

(Закінчення зі стор. 1)

ґаражах стоять Феррарі, але в той самий час вони не відмовляються від велферу чи пенсії, яких не заслужили",— пише, коментуючи відповідну статистику, заступник Антимафійної комісії Нічі Вендоля. Щоправда, він також має чим похвалитися. Коли в 1993 році, після 20-річних розшуків, поліція заарештувала чільного провідника італійської мафії Сальваторе Ріїну, то з'ясувалося, що він, один з найбагатших італійців, також домагався велферу, але даремно, бо ввесь час подавав фальшиві домументи.

Появилися цікаві матеріяли з музичного життя Львова

У Видавництві „Сполом" і Маріяна Коця появилися у Львові книжковим виданням цікаві матеріяли із музичного життя того міста. Це матеріяли із засідань Союзу Українських Професійних Музик у формі точних протоколів від 1934 до 1938 року, попереджені рядом статтей про діяльність українських музик передвоєнних років у Львові.

СОЮЗ УКРАЇНСЬКИХ ПРОФЕСІЙНИХ МУЗИК У ЛЬВОВІ
Матеріали і документи
ЛЬВІВ-97

Започатковуючи короткою історією цієї організації професійних музик у збірці ще знаходяться статті на тему СУПРОМ та його членів пера Дагмар Дувіраки, Стефанії Павлишин, Романа Стельмащука, Наталії Кашкадамової, Володимира Сивохіпа і Романа Савицького, мол. Редакторами-упорядниками матеріялів є В. Сивохіп і Р. Стельмащук, а збірка прикрашена деякими ілюстраціями, в тому і карикатурою найбільше відомих львівських музик роботи Едварда Козака.

Збірник цікавий для всіх, що хоче познайомитися із музичним життям Львова коротко перед 1939 роком, а здавалося б сухі протоколи зі засідань віддають дуже вірно живу діяльність і актуальні проблеми українських музик Львова.

Збірку можна замовляти у М. Коця за 9 дол. Чек слід виписати на „Голодомор". Адреса М. Коця: M. P. Kots, P. O. Box 33, Lexington, NY 12452.

О. К.

Плянують відбути наукову конференцію для вшанування С. Тимошенка і І. Сікорського

Філядельфія (М. Б-й). — З ініціятиви організаційного Ад гок комітету для вшанування проф. Стефана Тимошенка і проєктодавця Ігоря Сікорського відбудеться наукова конференція в грудні 1999 року у Філядельфії. Згаданий комітет очолюють проф. С. Данилюк, д-р Л. Добрянський, проф. Р. Гриців, проф. Р. Андрушків і проф. Р. Куць.

Організаційний комітет співпрацює з Товариством Українських Інженерів Америки, Науковим Товариством ім. Т. Шевченка, Українською Вільною Академією Наук і Українським Науковим Інститутом при Гарвардському університеті.

Додаткові інформації можна одержати пишучи на адресу: Dr. Wasyl M. Harik, або Stephan Bilyk, Department of Mechanical Engineering, Johns Hopkins University, Baltimore, MD 21218-2686, або телефонуючи на число (410) 516-6108, або д-р Лев Добрянський (718) 762-8531), або інж. Роман Циган (610) 469-6471.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ СЕНАТУ та Уряду президента Билла Клінтона підтвердили у понеділок, 4-го травня, що Президент дійшов до незвичайної угоди — погодившися номінувати на важливе становище до Апеляційного суду відомого консервативного суддю, запропонованого республіканським сенатором, у заміну за схвалення одної з його кандидатур до цієї ж установи. Суддя Барбара Дургем є республіканським кандидатом до Апеляційного суду дев'ятої округи в Сан Франсіско. У заміну за її номінацію республіканці погодились не зупиняти схвалення кількох номінацій Клінтона, включно з кандидатурою проф. Вілляма Флечера. Понад три роки республіканці в Сенаті відмовлялися розглядати номінацію 52-річного проф. В. Флечера, приятеля Клінтона, котрий вчить в юридичній школі Каліфорнійського університету в Берклі. Одначе згідно з домовленням Президента, тепер не буде перешкоди у схваленні його номінації бо президент Б. Клінтон погодився номінувати 55-річну Б. Дургам, теперішнього голову Верховного суду стейту Вашінґтон.

Марія...

(Закінчення зі стор. 2)

помилку, яка зробила їх обох нещасливими (випадково взнала, що шлюб його виявився невдалим). Але, як могла, стримувала жагучі пориви свого серця, щоб не зробити ще один помилковий крок в житті, й потрохи готувалася до від'їзду.

А коли споряджені валізки вже стояли в кутку їхньої маленької кімнатки і були замовлені авіяквитки, чорним вороном залетіла в оселю страшна вістка — чоловіка травмовано... І вже не сльози, бо їх уже виплакала, а болючо-тяжкий стогін вирвався з її грудей і, сколихнувшись всім своїм тендітним тілом, опустилась на коліна перед іконою і зашепотіла-заскиглила, виливаючи весь біль свого серця і душі.

Майже через півроку повернувся додому, змарнілий й блідий від пережитого болю й хвилювань, пригорнув однією рукою дружину й сина, бо замість другої ховалася в кишені піджака негнучка протеза.

А батько в кожному листі просив не хвилюватися так дуже і не падати духом, бо на все воля Божа, і він все ж леліє надію в серці на зустріч з ними. Але між рядками Марія читала про його невимовний жаль і тривогу за них, і серце її тенькало болем, а губи шепотіли молитву до Бога, в якій просила подарувати їм ще хоч один день побачення. Та видно, не почув Господь її прохань, а може, людині вже так зроду записано — нести крізь усе життя тяжкий хрест випробувань, бо невдовзі вони одержали від батькового брата листа, в якому він з болем сповіщав про раптовий відхід батька зе межу життя.

Не витримало серце Марії болючих перевантажень, і довелось чоловікові викликати швидку допомогу. Місяць пробула в лікарні, але припливу здоров'я в організм так і не відчула. Здавалося їй, що світ назавжди помер для неї, бо горе давило, пекло в груди і думки снувались в голові смутно-колючі й темні, як осінні хмари. Не хотілося нічого їй, лише спокою і тиші. Але яка може бути тишина, коли син вже вміє столярувати, гучно стукати молотком, „водити" автомобіль і гудіти, як пожежна. Часто боліли голова і серце, але треба було вставати зранку, готувати сніданок, бо чоловік на роботу спішив в заводську диспетчерську і вона уже працювала на фабриці в'язання одягу, а сина влаштували в дитячий садок недалеко від місця роботи. Кожен день був по вінця наповнений різними турботами, але вона завжди знаходила хвилинку, щоб забитися у куточок кімнати і, заплющивши очі, відтворити у пам'яті образ батька й подумати, поговорити з ним про все, що хвилювало й тривожило душу.

Летіли літа, як у вирій птиці, та не верталися назад. А Маріїн рушник життя ткався все більше з темних кольорів, а червоними галузками на ньому цвіли тільки її сини-соколи, які один за одним виростали, одягали військову форму, женилися, втішаючи невістками й онуками, що пташенятами горнулися до лагідної, як сонечко, і ще зовсім молодої бабусі. Але часто підводило здоров'я і доводилося Марії в лікарнях його підправляти.

Ось і тепер вигляда є вона крізь заплакане осіннім дощем лікарняне вікно своїх рідних, а серце тріпоче радісно-смутним болем з вчорашнього дня. І нарешті чи то від нудьги, чи, може, чаша терплячого вичікування перелилась через край, зважилась набрати тремтячою рукою число телефону, яке майже двадцять п'ять років цвіло в її пам'яті квіткою троянди, що манить красою й відлякує колючками, і завмерла з тривожному чеканні. І раптом на другому кінці проводу прозвучало спокійне й тихе: „Алло", а потім уже голосніше: „Алло, я вас слухаю! Чоми ви мовчите? Я ж чую ваше дихання!".

А після хвилинної павзи його хвилюючо-тремтливе, як подув весняного леготу: „Маріє! Це ти! Я знаю! Я відчуваю! Я впізнаю твоє дихання! О, Маріє..." — змусило її здригнутися всім тілом і залитися ревними сльозами, які після всіх життєвих страждань, здавалося, вже ніколи не зволожать її очей. А він з тремтливотужною ніжністю повторював: „Маріє! Моя Маріє!" І просив зустрічі на годину, на хвилинку, хоч на мить, щоб тільки рука відчула руку і очі в поглядах сплелися.

А вона мовчала, захлинаючись жалем і радістю водночас, від лагідно-милого голосу, що наче світлим промінчиком сонця торкався її зболеного серця, й бачила себе на вигинистому веселковому мості, що з далекої юности перекинувся у нинішній день, попід яким бурхливо-каламутною водою пронеслося, прошуміло її життя.

Почесні грамоти Спілки Театральних Діячів України

28-го січня 1946 року в таборі переміщених осіб „Зомме казерне", в Авгсбургу, Німеччина, де перебував гурт українських акторів, відбулися збори Ансамблю Українських Акторів під мистецьким проводом Володимира Блавацького, з ініціятиви якого було запропоновано створити Об'єднання Українських Театральних Мистців.

27-го і 28-го лютого 1946 року відбувся з'їзд діячів українських театральних мистців, на якому оформлено нову організацію під назвою — Об'єднання Мистців Української Сцени (в скороченні ОМУС), головою якого був Володимир Блавацький.

В 1947 році театр в цілому переїхав до міста Регенсбург, де і розпочав продовжувати театральну діяльність, приєднавши п'ять осіб з Регенсбурзького театру, який був розв'язаний з приїздом театру В. Блавацького. Виїжджав театр також і до інших таборів з виставами.

В 1949 році театр переїхав до Філядельфії в ЗСА. Не втрачаючи часу, продовжували працю театру там, а також їздили з виставами до інших стейтів і до Канади. Після щоденної фізичної праці театр продовжував проби вечорами, не дивлячись на перевтому. І вже будучи хворим В. Блавацький відновив ще виставу „Земля" Василя Стефаника, яка була поставлена у Філядельфії 27-го вересня 1952 року. Їздили ще з виставами до Торонто (Канада), Ню Йорку і вже з поїздок В. Блавацький повернувся зовсім хворим. А в січні 1953 року на Свят-Вечір перестало битися серце великого актора, режисера, найвидатнішого діяча української сцени.

Працю театру перебрав в свої руки, як режисер, бл. п. Володимир Шашаровський. І аж до 1971 року театр без перерви продовжував працю в названому „Театрі в п'ятницю".

В 1971 році частина учасників з'їзду працівників української сцени зібралася на оселі „Верховина" і відновлено ОМУС, головою якого був обраний Юрій Кононів.

На з'їзді 16-го і 17-го червня 1973 року вибрано головою ОМУС В. Шашаровського.

З часом, в зв'язку з тим, що більша кількість членів ОМУС відійшла у вічність, вирішили передати правління ОМУС до Торонто, головою якого тепер є І. Кушніренко, секретарем Йосип Терлецький.

Після проголошення незалежности України, нова Управа ОМУС сконтактувалася зі Спілкою Театральних Діячів (СТД) України, яка зацікавилася існуванням українського театру в діяспорі, що існував на українських землях багато десятиліть тому, ще до Другої світової війни. З цієї нагоди Спілка Театральних Діячів вирішила приєднати ОМУС (Канада) до Київської Спілки. Прізвища всіх членів будуть знаходитися в архівах в Києві для майбутніх поколінь.

Спілка Театральних Діячів України вирішила всіх діючих членів ОМУС, без вийнятку, нагородити почесною грамотою за вклад у розвиток українського театрального мистецтва в діяспорі. І це спричинило скликання з'їзду. Вручення почесних грамот (СТД) з Києва відбулося на з'їзді 29-го листопада 1997 року у Філядельфії.

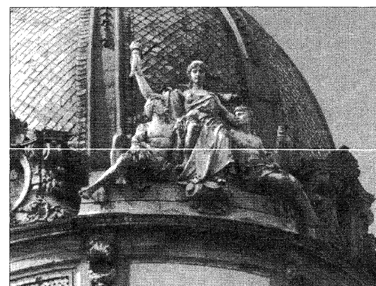
З'їзд відкрила член ОМУС і секретар на Америку акторка Володимира Кавка, яка після вступної промови передала слово голові ОМУС І. Кушніренко. З приїжджих були присутні: член ОМУС, заступниця голови на Америку Ірена Лаврівська з Баффало, режисер і акторка Лідія Крушельницька і сценограф Володислав Клех з Ню Йорку. Члени, які мешкають у Філядельфії: Віра Левицька, Ліза Шашаровська-Чепіль, Володимир Чепіль, Юлія Шашаровська, Петро Прус, Маргарита Борзаківська. Відсутні: Христина Озарків, Микола Кульчицький. Відсутні з причин недуги: Евдокія Трач-Блавацька, Марія Лисяк, Олег Лисяк, Клавдія Кемпе-Гош, Іван Гош (з причини хвороби дружини), Марія Сухар.

Видані нагороди посмертно: Володимир Блавацький, Володимир Шашаровський, Євген Левицький, Марія Степова-Карпяк, Микола Кавка, Юліян Сухар, Богдан Паздрій, Володимир Варварів, Євген Курило, Ярослав Рудакевич, Ярослав Климовський, Оксана Рудакевич, Клавдія Кемпе-Гош (тепер вже небіжка).

М. Борзаківська

Появився архітектурний путівник Львова

Архітектурний путівник Львова — це виїмково гарне видання, що може задоволити найбільше вибагливого знавця і любителя Львова.

Прикрашений численними знаменитими світлинами альбом, схожий форматом і способом уложення матеріялу на чужинецькі того роду путівники, дає пояснення в двох мовах та ще і цитати з літописів, записок і поезій відомих львів'ян-поетів. На кінці альбому знаходимо ще і кольоровий плян міста з теперішніми назвами вулиць. Шість сторінок кольорових, але дуже естетично уложених та виконаних реклям на закінчення альбому вказують на те, чому путівник можна було видати в такий взірцевий спосіб.

Авторами цього виїмкового своїм оформленням, виконанням і змістом путівника є випускники львівських шкіл мистецтва та архітектури. Це текст пера Лілії Онищенко-Швець, фото у виконанні Володимира Монеця, переклад на англійську мову Лілії Шевчук, а редагування Андрія Судина. Видано у Львові в 1997 році видавництвом „Малті-М".

Путівник можна замовити у книгарні „Свобода" за 7 дол., пишучи на адресу: "Svoboda" P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, N. J. 07054.

Лавреат Фундації „Освіта"

Д-р Т. Снігурович

Фундація „Освіта" у Вінніпегу вибрала д-ра Тараса Юрія Снігуровича своїм лавреатом 1998 року.

Від 1982 року згадана фундація кожного року вирізнює якусь особу українського походження, котра збагатила українську громаду в Канаді та тим самим збагатила ширшу канадську спільноту своїм провідництвом у ділянках своєї професії, політики чи мистецтва.

Д-р Т. Ю. Снігурович належить до тих особистостей, що постійно працював над збереженням і поліпшенням української культури, своєю працею іконографа і колекціонера мистецьких творів. Його працю цінять приватні колекціонери у цілій Північній Америці та можна їх побачити в збірці Канадського музею цивілізації в Оттаві.

Д-ра Т. Снігуровича називають новатором як у його мистецтві, так і в його педагогічному підході. У мистецтві він успішно зумів поєднати духовість традиційної української іконографії з наукою, матеріялами та методами XX сторіччя. Викладаючи вже понад 30 років на факультеті дентистики Манітобського університету, д-р Т. Снігурович увів нові навчальні допоміжні матеріяли та процедури для підготови своїх учнів. Будучи на пенсії від 1992 року, він все ж таки дальше числиться старшим науковцем Манітобського університету.

Фундація „Освіта" була заснована організацією Манітобські Батьки за Навчання Української Мови для здобуття фондів на підтримку згаданої організації. До сьогодні фундація зібрала понад 1 млн. дол. капіталу та майна, а впродовж останніх кількох років була головним фінансовим добродієм своєї матірної організації.

Вшанування д-ра Т. Снігуровича відбудеться на цьогорічному бенкеті в середу, 20-го травня, в парафіяльній залі церкви св. Евхаристії, 460 Мунро авеню у Вінніпегу. Початок в 6-ій год. вечора.

Літературний дебют бандуриста

Відомий бандурист Роман Левицький, щоправда, не вперше виступає на літературному полі, бо його фейлетони й гумористичні ескізи давно здобули популярність серед читачів нашої преси, включно зі „Свободою", проте в тільки що виданій його збірці короткої прози він став автором і книжкового видання п. з. „Пісня про серце".

Р. Левицький вірно продовжує світлий шлях бандуристів Хоткевича, Китастого, Сінгалевича, Штокалка та інших. В його 30-річній музичній діяльності, що завела Р. Левицького з батьківщини через Австрію, Німеччину до ЗСА, де він навчав мистецтва гри на бандурі в Нюйоркському Музичному Інституті й виступав солістом цього найбільш національного інструменту в самостійних концертах та в хорових ансамблях „Ватра", „Думка", теж у Капелі Бандуристів, наш заслужений мистець осягнув славне 90-річчя. З цього приводу вітаємо його з ювілеєм і бажаємо якнайкращих плодів його ідейної й безкорисливої праці.

Збірка почитних, щирих, дотепних, часто критичних, проте неприскірливих нарисів „Пісні про серце" становить рясний калейдоскоп громадського життя в діяспорі, здебільшого у кривому дзеркалі, з характеристичними рисами побутових злигоднів, людської слабости — честолюбства, егоцентризму, але й не без прикмет в усьому української добродушности, невтомних змагань до вивершення.

Гуморески й оповідання Р. Левицького у двох розділах книжки — „Пісня — моє життя" та „Прижмуреним оком" мають широкий тематичний засяг — від особистих рефлексій („Спомин диригента", „Небилиці діда Паляниці", „Пісня про серце", „Крізь вухо їглі", „Пісня — моє життя", сценок з рідної симбіози („Дві молитви професора Ицького", „Промови" до ширших суспільних полотен („Історична аналіза наших партій", „Тисяча композиторів", „Невдала затія", „Мурин", „Вибори").

Не пожалкують читачі, познайомившись із збірними творами з усього журналістичного життя Р. Левицького в одній книжці, „Пісня про серце". І здорово розважаться і глибше призадумаються над неодним прикрим проявом громадського побуту нашої спільноти.

Книжку, як і награні платівки й касетки нашого діяльного ще й тепер бандуриста Р. Левицького, можна придбати, звертаючись на адресу: R. Lewycky, 2002 Lake Ave. Apt. 104, Scotch Plains, NJ 07076.

Роман Кухар

ПОСАДНИК ТЕЛЬ АВІВУ, 48-річний Роні Мільо, заявив, що формує нову центристську партію для невтралізації сили „релігійних екстремістів" та щоб кинути виклик прем'єр-міністрові Беньямінові Нетанягу в наступних виборах 2000 року. Досі він був членом нетанягської Лікуд партії та з її рядів просувався по політичному горизонті своєї кар'єри. З прихильника правих поглядів у парляменті, він став поміркованим політиком і захисником світського спротиву ростові сили жидівських релігійних партій. Це для багатьох не було великою несподіванкою, зокрема після того як Б. Нетанягу його та багатьох інших визначних членів партії Лікуд цілковито зігнорував, формуючи новий уряд і керівництво партії.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР Дженет Ріно каже, що мусить мати "конкретні та вірогідні докази" зловживань поки вона зможе призначити незалежного прокуратора для прослідження способів здобуття фондів на виборчу кампанію президента Билла Клінтона і віцепрезидента Ал Гора. Ця заява мала бути відповіддю на кружляючі поголоски, що вона минулого року не погодилася призначити незалежного прокуратора, коли її до цього заохочував головний прокуратор Департаменту юстиції для справ фінансових розслідів передвиборчих кампаній Чарлз ЛаБелла. Однак, конгресові республіканці кажуть, що Дж. Ріно таки мусить призначити незалежного прокуратора, бо Ч. ЛаБелла зібрав нові інформації, котрі вказують на переступлення правил придбання фінансів для передвиборчої кампанії Демократичної партією.